

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: A. P.**, zastoupena JUDr. Petrem Medunou, advokátem se sídlem Revoluční 23, Praha 1 proti **žalovanému : Ministerstvo zemědělství** se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2009, č.j. 40095/09-13300,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2009, č.j. 40095/09-13300, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Prachatice ze dne 5.11.2009 č.j. 130719/2077/09-1808/09-1/Kř/0, jímž byl podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu zastaveno řízení pro zjevně právně nepřipustnou žádost žalobkyně ze dne 21.9.2009 označenou jako “ Uplatnění nároku na vydání nemovitosti” vztahující se k nemovitostem specifikovaným v příloze 1 podání na území okresu Prachatice.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný správní orgán uvedl, že řízení bylo zastaveno na základě zjištění, že žalobkyně nárok na vydání předmětných nemovitostí uplatnila již dne 29.1.1991, tomto restitučním nároku již bylo v řízeních pozemkovým úřadem pravomocně rozhodnuto a tato rozhodnutí byla přezkoumána i Městským soudem v Praze tak, že byla potvrzena nebo řízení zastavena.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobkyně, že správní orgány v řízeních porušovaly své zákonné povinnosti dle § 4a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o půdě), neboť žalobkyni znemožňovaly přístup k informacím, a proto nemohla zjistit rozhodné skutečnosti a včas uplatnit restituční nárok. Dále postup pozemkového úřadu zpochybnila poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2As 74/2007.

Žalovaný k odvolacím námitkám žalobkyně argumentoval stejnou skutečností jako správní orgán 1. stupně, totiž tím, že o uplatněném restitučním nároku žalobkyně ze dne 29.1.1993 již bylo meritorně rozhodnuto, a proto řízení o nové - předmětné žádosti žalobkyně brání překážka věci pravomocně rozhodnuté dle § 48 odst. 2 správního řádu. Proto se pozemkový úřad v souladu s ust. § 45 odst. 3 správního řádu žádosti nezabýval po věcné stránce, nevedl dokazování a ukončil řízení procesním rozhodnutím. Žalovaný také zhodnotil, že žádost žalobkyně byla také podána ve věci, kde řízení je nepřipustné z důvodu uplynutí objektivní propadné lhůty. Žalovaný shledal, že uvedený postup není v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu na otázku zjevné nepřipustnosti podání. K námitkám žalobkyně o zneprístupnění potřebných informací k uplatnění nároku žalovaný konstatoval, že nárok bylo možné uplatnit pouze obecně bez bližší specifikace nárokových pozemků, když v době restitučních nároků oprávněná osoba ani neměla reálnou možnost zmapovat právní osudy jednotlivých pozemků. Nadto podle zákona o půdě mohla oprávněná osoba uplatnit restituční nárok do 31.1.1993 a podle zákona č. 243/1992 Sb. do 31.12.1992.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobkyně v žalobě namítala nesprávné právní posouzení jí podané žádosti a tudíž nezákonnou aplikaci důvodu, pro který bylo řízení zastaveno. Nesouhlasila s kvalifikací své žádosti jako žádosti zjevně právně nepřipustné a tuto svou námitku doprovodila argumentací o porušení povinností správních orgánů dle § 4a zákona o půdě v předchozích řízeních (bránění žalobkyni v přístupu k rozhodným informacím) a dále citací z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2As 74/2007-55 . Zdůraznila , že v případě zjevné nepřipustnosti žádosti musí být tato nepřipustnost patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího zjišťování či dokazování. Namítala, že samotným zkoumáním předchozích řízení byl zahájen proces dokazování, přičemž byl ukončen a sám tento proces se nestal podkladem pro vydání rozhodnutí. Podle názoru žalobkyně její žádost rovněž nemohla být odmítnuta poukazem na uplynutí lhůty vymezené v příslušných ustanovení zákona půdě, neboť zpoždění nároku nebylo způsobeno žalobkyní samotnou a její nečinností, nýbrž právě tím, že správní orgány porušovaly svou zákonnou povinnost dle ust. § 4a zákona a znemožnily jí přístup k rozhodným skutečnostem , a proto žalobkyně nemohla uplatnit rozhodné skutečnosti dříve.

V podané žalobě žalobkyně dále uvedla, že restituční nárok uplatnila jako oprávněná osoba po původním vlastníku nemovitostí JUDr. A. S.a v další části žaloby nastínila způsob přechodu tohoto majetku na stát (restituční titul). Podle žalobkyně o předmětném majetku probíhalo konfiskační řízení dle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. A protože toto řízení nebylo dokončeno, byl schválen náhradní předpis- zákon č. 143/1947 Sb., kterým byl původní vlastník protiústavně zbaven svého majetku a ochrany, která byla poskytnuta ostatním občanům dle dekretů č. 12/1945 Sb. a č. 108/1945 Sb. Od počátku 90. let, kdy žalobkyně uplatňuje svůj nárok na předmětný majetek, nebyla se svými restitučními nároky úspěšná.

Žalobkyně poukázala na názor Výboru pro lidská práva OSN pod č. 757/1997, podle kterého tento výbor dospěl k závěru, že Česká republika v kauze žalobkyně porušila mezinárodní úmluvy a stanovil České republice povinnost poskytnout žalobkyni účinný

opravný prostředek včetně možnosti podat novou žádost o restituci s poskytnutím nových lhůt.

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný správní orgán setrval na svém závěru, že žádost žalobkyně je zjevně právně nepřipustná jak z důvodu již pravomocných rozhodnutí o stejném restitučním nároku, tak i z důvodu uplynutí zákonných lhůt k podání žádosti o vydání nemovitostí. K námitce stanoviskem Výboru pro lidská práva OSN žalovaný uvedl, že mu nejsou známa žádná legislativní opatření ani změny, které by byly v souvislosti s projednáváním nároku žalobkyně přijaty. Proto nemohl o žádosti žalobkyně rozhodnout tak, jak žalobkyně požaduje.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Při jednání před soudem zástupce žalobkyně uvedl, že správní orgány neoprávněně zastavily řízení nikoliv jenom z důvodů, které uvádějí, ale i proto, že nepřihlédly k tomu, že podle správního řádu je možné vydat nové rozhodnutí, jestliže bude vyhověno žádosti žalobkyně a na základě tohoto institutu správního řádu pravomocné rozhodnutí nevytváří překážku res iudicata. Zástupce žalobkyně proto navrhl provést dokazování rozhodnutím Výboru pro lidská práva OSN z 29.11.2002, který konstatoval, že český stát porušil mezinárodní úmluvy a v tomto svém rozhodnutí vedl Českou republiku k tomu, aby učinila opatření k nápravě těchto chyb včetně možnosti podat novou žádost o restituci nebo náhradu a aby český stát zrevidoval své zákonodárství a správní praxi a zajistil tak rovnost před zákonem. Podle žalobkyně by soud měl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc pozemkovému úřadu s tím, aby žádost žalobkyně mohla být znovu restitučně projednána a mohlo být posouzeno, zda její nárok je oprávněný či nikoliv.

Zástupkyně žalovaného uvedla, že v dané věci správní orgány rozhodly v souladu se zákonem, neboť vzhledem k jasné prekluzi práva, zde již nebyla zákonná lhůta k projednání nároků žalobkyně. K námitce Opčním protokolem Výboru pro lidská práva OSN odkázala na vypořádání této námítky v rozsudku Městského soudu v Praze v jiném řízení pod sp.zn. 5A 29/2011 s tím, že zde soud vyslovil názor, že opční protokol nevybavil výbor takovou mocí, takovou právní silou, aby se dotkla rozhodnutí ve věci.

Soud provedl dokazování listinou - oznámením č. 757/1997 Výboru pro lidská práva ze 66. zasedání ze dne 14.10. - 1.11.2002 datovaným 29.11.2002 ohledně stížnosti předkladatelky paní A.P. na postup českých úřadů, a to v části, která se týká závěru této zprávy a závěru přijatého Výborem pro lidská práva OSN (pod body 12.1.- 12.4) a dále se konstatují důvody oprávněnosti stížnosti paní P. a závěry Výboru pro lidská práva OSN.

K dotazu soudu na to, zda jsou účastníkům známa nějaká přijatá opatření k zajištění závěrů Výboru pro lidská práva OSN, zástupci účastníků řízení uvádějí, že žádná opatření nebyla přijata. Zástupce žalobkyně uvedl, že stát se chová pasivně.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy.

Ust. § 48 zákona č. 500/2004, správní řád, vymezuje překážky řízení. Podle odst. 2 tohoto ustanovení lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou. Podle § 73 odst. 2 správního řádu je pravomocné rozhodnutí závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány; ustanovení § 76 odst. 3 věty poslední tím není dotčeno. Pro jiné osoby je pravomocné rozhodnutí závazné v případech stanovených zákonem v rozsahu v něm uvedeném. Pravomocné rozhodnutí o osobním stavu je závazné pro každého. Jestliže je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci, je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků.

Podle § 13 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb. právo na vydání nemovitosti podle § 6 mohla oprávněná osoba, s výjimkou oprávněné osoby podle odstavce 5, uplatnit do 31. ledna 1993, a pokud jde o nároky vyplývající z čl. II, do 1. září 1993. Náhrady za živý a mrtvý inventář podle § 20 mohla oprávněná osoba, s výjimkou oprávněné osoby podle odstavce 5, uplatnit do 31. března 1993. V případě uvedeném v § 6 odst. 1 písm. a) počala osmnáctiměsíční lhůta běžet až ode dne právní moci rozhodnutí, kterým byl výrok zrušen, došlo-li k tomuto rozhodnutí po 1. červenci 1993. Neuplatněním práva ve lhůtě právo zaniklo. Lhůty pro předkládání písemných důkazů v řízení před pozemkovým úřadem se řídí obecnými předpisy o správním řízení.

Podle § 11a odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb. osoba, která splňovala podmínky oprávněné osoby k 29. květnu 1992, mohla nároky podle tohoto zákona uplatnit do 31. prosince 1992. Neuplatněním práva v této lhůtě její právo zaniklo.

Podle § 66 odst. 1 písm. b), správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.

Pro účely posouzení žádosti žalobkyně soud přezkoumával 2 důvody, pro které byla žádost žalobkyně správními orgány posouzena jako zjevně nepřipustná. Prvním z těchto důvodů je překážka věci pravomocně rozhodnuté (rés iudicata), vycházející ze zjištění, že žalobkyně uplatnila restituční nárok podle zákona o půdě včas již dne 29.1.1993 a o tomto nároku bylo ve vztahu k nemovitostem na území okresu Prachatice rozhodnuto rozhodnutími uvedenými v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu 1. stupně o zastavení řízení. Toto zjištění vychází ze znalostí pozemkového úřadu i žalovaného, ze správní praxe těchto úřadů a z jejich evidence restitučních rozhodnutí. Skutečnost, že žalobkyně uplatnila restituční nárok na předmětné nemovitosti, ale také i jiné nemovitosti na území ČR dle zákona o půdě dne 29.1.1993, žalobkyně nezpochybňuje a i soudu je tato skutečnost známa z úřední činnosti v době, kdy nároky žalobkyně byly v celé řadě soudních rozhodnutí přezkoumávány Městským soudem v Praze. Vzhledem k tomu, že i v dané věci žalobkyně předmětnou žádostí znovu uplatnila restituční nárok na předmětné nemovitosti podle § 9 zákona o půdě, pak projednání tohoto nároku (předmětné žádosti) skutečně brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. Vzhledem k uvedenému byla ze žádosti žalobkyně bez dalšího nezbytného dokazování naprosto zjevná právní nepřipustnost podané žádosti a tuto nepřipustnost postačovalo toliko ověřit v evidenci vydaných rozhodnutí. Konstatování překážky věci rozhodnuté nepochybně bylo podloženo ověřením vydaných rozhodnutí a porovnáním předmětu řízení, toto soud však nepovažuje za dokazování. Dokazováním je zjišťován skutkový stav rozhodný pro rozhodnutí ve věci, v daném případě však skutkový stav pro věcné posouzení žádosti žalobkyně zjišťován nebyl, k závěru o existenci překážky věci rozhodnuté došlo při zkoumání existence překážek řízení ze správních spisů. Správní orgány pouze zkoumaly podmínky řízení a pokud zjistily, že o žádosti žalobkyně již v minulosti rozhodnuto bylo, správně konstatovaly zjevnou právní nepřipustnost. Ostatně žalobkyně ani

nenamítá nesprávnost ztotožnění předmětů řízení, v nichž bylo již rozhodnuto, s předmětem nové žádosti. Zjišťování shodnosti předmětu, právní povahy a účastníků řízení pro účely učinění závěru, zda-li řízení nebrání překážka věci rozhodnuté, není podrobným věcným zkoumáním žádosti, nýbrž prvotním postupem, na jehož základě může správní orgán bezpečně vyhodnotit, zdali je namístě se žádostí věcně zabývat, resp. zdali je další postup v řízení zjevně nadbytečný. Pokud žalobkyně má zato, že v řízení bylo prováděno dokazování a z tohoto důvodu nesouhlasí se závěrem o zastavení řízení, pak její námitka nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně svědčí i další důvod, kterým žalovaný podepřel svůj přezkum v odvolacím řízení a závěr vtělený do napadeného rozhodnutí.

Vedle uvedeného soud považuje rovněž za zcela zřejmý a stejně významný i další důvod pro posouzení žádosti žalobkyně jako zjevně právně nepřipustné, totiž skutečnost, že předmětnou žádostí žalobkyně uplatňuje právo na restituci v době, kdy již nemá zachovanou, ale ani vrácenou lhůtu k tomu, aby mohla své restituční nároky buď nově nebo opakovaně uplatnit. Tato skutečnost je naprosto zjevná z podané žádosti ke dni 22.9.2009 s porovnáním zákonné lhůty dle zákona o půdě, případně i dle zákona č. 243/1992 Sb. Žalovaný správní orgán se zákonnou lhůtou, v níž mohla být žádost podána, zabýval, aniž by musel provádět dokazování. S ohledem na časový odstup mezi uplynutím zákonné lhůty k uplatnění nároku, a v důsledku toho i s ohledem na prekluzi práva, a okamžikem, kdy žalobkyně uplatnila nárok na vydání nemovitostí, mohl správní orgán konstatovat zjevnou nepřipustnost podané žádosti přímo na základě podané žádosti. Postup správních orgánů a jejich výklad pojmu zjevná právní nepřipustnost je potom v souladu s žalobkyní namítaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2008, čj. 2 As 74/2007-55, neboť již z žádosti samotné byla právní nepřipustnost žádosti patrná. Zákon č. 229/1991 Sb. a zákon č. 243/1992 Sb. stanoví časový limit pro uplatnění práva s tím, že uplynutí lhůty je v nich spojeno s prekluzí práva. Zákon nepředpokládá navrácení lhůty a tedy relevantní nemohou být ani žalobkyní tvrzené okolnosti, pro které nemohla být žádost podána dříve. Na uvedeném totiž nemůže nic změnit námitka žalobkyně o znemožnění přístupu k rozhodným informacím pro uplatnění restitučního nároku ve smyslu § 4a zákona o půdě, neboť, pokud i bylo v počátcích roku 1993 obtížné do konce zákonné lhůty k uplatnění nároku opatřit všechny poznatky potřebné k právnímu posouzení nároku, toto nebylo propadnou podmínkou pro projednání uplatněného nároku žalobkyně a nároky žalobkyně byly projednávány postupně po opatření nezbytných listin a rozhodovány i na základě obecně podané žádosti ze dne 29.1.1993. Takový postup by byl na místě i pro ten případ, kdy by žalobkyně obecně uplatnila včas nárok dle zákona č. 243/1992 Sb. na základě dekretu č. 12/1945 Sb. v zákonné lhůtě do 31.12.1993.

Žalobkyně v této, souzené věci uplatnila nárok podle § 9 zákona o půdě a i v podané žalobě věcně namítá nedokončení konfiskace majetku podle dekretu č. 12/1945 Sb. a za náhradní titul k odnětí majetku s námitkou neústavnosti považuje zákon č. 143/1947 Sb.

Tvrzení žalobkyně o znemožnění přístupu k rozhodným skutečnostem tedy neobstojí ani z toho pohledu, že žalobkyně svůj restituční nárok podle zákona o půdě (stejný jako uplatňuje i nyní) uplatnila včas dne 29.1.1993, to znamená, že ji v tomto uplatnění nároku nic nebránilo a dále bylo řízení jen otázkou věcného posouzení všech podmínek vrácení majetku dle zákona o půdě. Jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, žalobkyně nebyla úspěšná s ohledem na jiný způsob odnětí majetku, než se kterým zákon o půdě jako zákon restituční spojoval obnovení vlastnických práv, nikoliv pro to, že by neměla přístup k určitým listinám, nemohla navrhopat důkazy a obstarávat další rozhodné skutečnosti. Správní orgány tedy v případě nové, opakující se žádosti žalobkyně v souladu se zákonem vycházely z okamžiku podání žádosti, který konfrontovaly s okamžikem uplynutí prekluzivní lhůty.

Relevantní pro posouzení věci není ani zpráva Výboru pro lidská práva ze dne 29.11.2002, která se zabývala stížností žalobkyně vedené pod č. 757/1997. Soud v tomto řízení nemá důvod odchytil se od názoru Městského soudu v Praze vysloveného již ve věci obdobné žádosti žalobkyně v řízení pod sp. zn. 5A 29/2011. Soud již v tomto řízení posoudil, že Opční protokol k Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech uznává příslušnost Výboru přijímat a posuzovat oznámení jednotlivců a následně sdělit smluvnímu státu svůj názor. Soud vzal tento názor na vědomí. Opční protokol však sdělený názor Výboru nevybavil takovou právní silou, která by se dotkla rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně již vydaných či právních předpisů aplikovatelných na žádost žalobkyně. Názor Výboru tedy nemohl ničeho změnit na povinnosti správních orgánů žádost žalobkyně posuzovat v souladu s platnými zákony, tedy i ve smyslu zákonem stanovených prekluzivních lhůt, resp. existujících překážek řízení.

Uvedený názor vycházel i z rozsudku Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8As 116/2011, kterým tento soud rozhodoval rovněž o kasačních námitkách žalobkyně v další obdobné věci žalobkyně A. P. , v němž poukázal na to, že Výbor pro lidská práva ve zprávě sice přiznal důvodnost tvrzení stěžovatelky, že jí byl znemožněn přístup k dokumentům, avšak neprováděl žádné bližší dokazování, což ostatně vyplývá i z povahy jeho činnosti. V nyní projednávané věci také stěžovatelka pouze namítla, že jí byly zneprístupňovány relevantní spisy a byl opakovaně porušován § 4a zákona o půdě. Proto Městský soud v Praze shodně jako Nejvyšší správní soud v uvedené věci musel konstatovat, že tvrzení žalobkyně se ocitají opětovně toliko v obecné rovině. Ani v jednom případě neuvádí, kdy a za jakých okolností mělo docházet k tvrzenému zneprístupnění potřebných dokumentů a rovněž chybí právní úvahy, jaký vliv mají tyto překážky na splnění podmínek pro zastavení správních řízení.

Žalobkyně se konečně nového projednání restituce na podkladě nové žádosti nemůže domoci ani způsobem, který naznačil zástupce žalobkyně při jednání před soudem. Výtky, že správní orgány nepřistoupily k vydání nového rozhodnutí, ač jim to správní řád umožňuje aplikací procesního institutu dle § 101 správního řádu, byla námitkou vznesenou po zákonné lhůtě k podání žaloby až při jednání před soudem a byla námitkou novou, neboť uplatnění takového postupu z podané žádosti žalobkyně ani z podaného odvolání nevyplyvá. Tato námitka z hlediska skutkového a právního stavu v době vydání napadených rozhodnutí proto nemůže procesně obstát. Ale je tomu tak i proto, že institut nového rozhodnutí dle § 101 je ve správní řádu koncipován jako prostředek vedoucí k uspokojení žadatele, ovšem toliko na základě správního uvážení správního orgánu, který zkoumá, zda jsou splněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí. Tyto podmínky žalovaný správní orgán neshledal, neboť předmětnou žádostí žalobkyně nejenže neuplatňovala postup podle § 101 správního řádu s ohledem na některou svoji konkrétní žádost z r. 1993, ale zejména správní orgány nedošly k úvaze o přehodnocení svých v minulosti učiněných závěrů o restitučních nárocích žalobkyně cestou aplikace institutu dle § 101 správního řádu na základě správního uvážení. Jestliže se žalovaný vypořádal se žádostí žalobkyně tak, že ji nemůže vyhovět pro neexistenci překážky věci pravomocně rozhodnuté, pak je zjevné, že setrval na původních rozhodnutích a soud nemá důvodu k tomu, aby takovou úvahu shledal jako vybočenou z mezí zákona..

Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. . Žalobkyně neměla v řízení úspěch, soud jí proto nepřiznal náhradu nákladů řízení a žalovanému, ačkoliv byl v řízení úspěšný, žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 5. prosince 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.